

Serviciul Transparență Decizională

Nr. 4100/21 06.2019

Proces-Verbal
al ședinței de dezbatere publică
din data de 13.06.2019, ora 11,00, cu privire la

” Proiect de hotărâre privind aprobarea instituirii Cotelor municipale pentru finanțarea activităților specifice de protejare a patrimoniului cultural național mobil și a Normelor metodologice privind modul de stabilire, vărsare și gestionare a cotelor instituite, în baza și cu respectarea Legii nr.182/2000 privind protejarea patrimoniului cultural național mobil”

Ședința a avut loc la sediul Primăriei Municipiului București din Bulevardul Regina Elisabeta nr. 47, sector 5, etaj 3, sala de consiliu.

La ședință au participat:

- doamna Oana Zamfir- Director Administrația Monumentelor și Patrimoniului Turistic;
- domnul Marius Cristian Ghincea - Director General al Direcției Generale Administrație și Relația cu C.G.M.B.
- doamna Sanda Roxana Wring - consilier din cadrul C.G.M.B.;
- domnul Cătălin Lucian Iliescu - consilier din cadrul C.G.M.B.;

Domnul Marius Cristian Ghincea – Director General al Direcției Generale Administrație și Relația cu C.G.M.B.

Numele meu este Marius Ghincea Cristian, sunt Directorul General de la Direcția Generală Administrație și Relația cu Consiliul General al Municipiului București.

Sunt gazda dumneavoastră astăzi și într-un fel să zicem „moderatorul”. Îmi face plăcere să fiu astăzi, mai ales că este un proiect de hotărâre, chiar dacă pe unii, din ce am citit din comentariile făcute, i-au supărat, dar măcar vorbim despre cultură, într-o zi de treisprezece, nu că acum douăzeci și nouă de ani, nu vorbeam de cultură, vorbeam de altceva : de niște bâte.

Pe ziua de astăzi, deci avem de discutat Proiectul de hotărâre privind aprobarea instituirii Cotelor municipale pentru finanțarea activităților specifice de protejare a patrimoniului cultural național mobil și a Normelor metodologice privind modul de stabilire, vărsare și gestionare a cotelor instituite, în baza și cu respectarea Legii nr.182/2000 privind protejarea patrimoniului cultural național mobil ”.

Alături de mine, o cunoașteți cu siguranță pe doamna Oana Zaharia, care este Directorul Administrației Monumentelor și Patrimoniului Turistic. Din lista pe care o am în față am să citesc persoanele juridice, dar și persoanele fizice care au dorit să participe. O să vă înscrieți la cuvânt, că, probabil, mulți dintre dumneavoastră doresc să se înscrie la cuvânt chiar dacă ați făcut unele obiecțiuni și în scris. Precizez încă de la început că obiecțiunile pe care dumneavoastră le-ați făcut au fost înaintate către Direcția Generală Economică, Direcția Cultură, Învățământ, Turism, Administrația Monumentelor și Patrimoniului Turistic. Au fost înaintate, spre știință, și Cabinetului Primar General, Președintelui Consiliului General al Municipiului București, Comisiei economice, buget, finanțe, Comisiei cultură și culte, Comisiei juridice și de disciplină, aceste trei comisii fiind comisiile de specialitate ale Consiliului al General al Municipiului București.

Nu doresc, fiind vorba totuși de un domeniu vitregit, așa să zicem, în țara noastră, nu doresc să impun anumit timp prin care dumneavoastră să vă exprimați o anumită poziție, în schimb doresc din partea fiecărei persoane juridice, dacă este să participe, să ia cuvântul o singură persoană, maxim două și să nu ne repetăm cu obiecțiunile pe care dumneavoastră doriți să le susțineți.

Din partea Patronatului Comercianților de Artă din România, doriți să luați cuvântul? Ștefan Grimberg. Rugăminte ar fi, dacă nu este o problemă, să vorbim de la pupitru ca să înregistrăm toată convorbirea să fie pe un proces verbal, pe care să îl aducem la cunoștință publică.

Uniunea Artiștilor Plastici din România, Societatea Designerilor Profesioniști din România, doriți să luați cuvântul? Ok, Alexandru Ghilduș. Cele Trei Grații SRL, doriți să luați cuvântul? Gabriel Ghimboasă. Gaep Gallery, este cineva? Da, Andrei Breahna, doriți să luați cuvântul? Galeria Romană, Ene Emil, doriți să luați cuvântul? Asociația Comercianților de Operă de Artă din România, nu este nimeni? Alexandru Bâldean, doriți să participați la ședință? Leonard Pașcanu, doriți să luați cuvântul? Zuzu Cartanase, Daniel Obreja, SC Art Valor Guguianu SRL, da, doriți să luați cuvântul, doamnă? Lucia Valentina Stanciu? SC Glass Art SRL, SC A.L. Dor Art, M&J Antique Gallery, Iami Art SRL, Antiques SRL, Almar C&A Prod Impex SRL, Podoabe cu Stil SRL, Apollo Art – Antiques, doriți să luați cuvântul doamnă? SC Anticariat Numărul Unu SRL, doriți să luați cuvântul, domnul Bogdan Vasile, da? Marin Văduva. Mai este cineva pe care nu l-am strigat și dorește să ia cuvântul? Spuneți-mi, doamnă! Brânduțoiu Maria... Pârvuțoiu Maria doriți să luați cuvântul, da?

Și domnul... mai spuneți odată Asociația...

Domnul Cristian Gavrilă - Asociația Experților și Evaluatorilor de Artă din România

.. Experților și Evaluatorilor de Artă din România.....

Domnul Marius Cristian Ghincea - Director General al Direcției Generale Administrație și Relația cu C.G.M.B.

Ok, dacă aveți vreo preferință, eu aș lua după listă, dar am putea să dăm întâietate doamnelor dacă ... Atunci, pe domnul Ștefan Grimberg îl rog să vină la pupitru, din partea Patronatului Comercianților de Artă din România.

Domnul Ștefan Grimberg - Patronatul Comercianților din România

Bună ziua! O să vă citesc... toate discuțiile sunt pe marginea proiectului de hotărâre pentru instituirea cotelor municipale ...o să-l numim pentru rapiditatea expunerii "proiect de hotărâre" către primarul general al capitalei, doamna Gabriela Firea, către Direcția de Asistență Juridică din cadrul Primăriei Municipiului București, către doamna director A.M.P.T., doamna Oana Zaharia. Facem următoarele observații:

Articolul 1(1) „începând cu data de 01.07.2019 se instituie: b) cota de cinci la sută asupra prețului obținut din vânzările de bunuri culturale, efectuate prin licitații, anticariate, consignatii și case de amanet. (2) cota instituită la art.1 se adaugă la prețurile de vânzare ale bunurilor respective."

Articolul (3) paragraful 2 din proiectul Normelor Metodologice „Persoanele fizice sau juridice de drept privat din municipiul București, proprietare ale bunurilor culturale mobile, au obligația de a depune lunar o declarație la AMPT până la data de 15, inclusiv, a lunii următoare celei în care au fost efectuate vânzări/transferări ale unui bun cultural mobil în proprietatea unei alte persoane".

Operatorii economici care comercializează bunuri culturale plătesc, pe lângă taxele uzuale ale oricărui agent economic (impozit pe profit, impozit pe dividende, TVA, impozit pe cifra de afaceri), și următoarele taxe specifice:

- dreptul de suită care variază în mod uzual între între 15% pentru artiști plastici în viață și 3% taxa AFCN privind îmbunătățirea sistemelor de finanțare a programelor și acțiunilor în care se aplică o cotă de cinci la sută asupra încasării operatorilor economici din vânzarea prin licitație de bunuri culturale mobile.
- taxa de timbru cultural care are și ea o valoare de 0,5 % și care se aplică toți asupra prețului de vânzare a bunului cultural.

La un simplu calcul, rezultă că adaosul comercial obținut în urma vânzărilor de bunuri culturale mobile care se situează între 3% și 10% din prețul de vânzare, este de fapt mai mic decât cumulul taxelor solicitate. Mai mult, taxa municipală 5% ce se dorește a fi introdusă se va aplica tuturor bunurilor culturale aflate în circulație, lucru ce nu este în spiritul Legii nr. 182/2000 privind protejarea patrimoniului cultural mobil. Această lege ar trebui să privilegieze exclusiv categoriile TEZAUR și FOND din legea mai sus menționată. În aceste cazuri, care fără discuție, am dat niște exemple, care fără discuție reprezintă volumul cel mai mare de comercializare obiecte, adică obiectele cu valori mici, multe din ele nefăcând parte din patrimoniul național, dacă nu cele mai multe, nu în fiecare zi se vând bunuri culturale de patrimoniu, atunci în această situație cum se mai justifică scopul colectării acestor taxe, acela de finanțare a activităților specifice de protejare a patrimoniului cultural național mobil? Prin urmare, considerăm că proiectul de hotărâre privind aprobarea instituirii cotelor municipale duce la suprataxarea bunurilor, circuitului bunurilor mobile, implicit la periclitarea comerțului de artă din București, pe o piață aflată în declin de mai bine de zece ani. Să nu uităm că numărul magazinelor și galeriilor de artă românească de patrimoniu a scăzut în ultimul deceniu cu circa 88%, de la două sute opt unități la douăzeci și șase, iar numărul caselor de licitație de artă și obiecte de colecție a scăzut cu circa 75%, de la douăsprezece la trei case de licitație. Trebuie să considerăm, că e puțin probabil ca acest act normativ își va atinge scopul pentru care a fost inițiat, acela de protejare a patrimoniului cultural național mobil ci dimpotrivă va duce la încurajarea evaziunii fiscale și va transforma o activitate economică culturală transparentă și fiscalizată într-una ilicită și subterană. La prima luare de poziție care a dus la întâlnirea cu reprezentanții amabili ai AMPT am susținut niște puncte de vedere, verbal, care pe care le-am materializat ulterior în scris, după cum urmează: joi 06.06. 2019 a avut loc la sediul AMPT din strada Polonă, dezbateră publică dintre reprezentanții autorizați ai pieței de artă din București și directoratul AMPT pe marginea proiectului de act normativ - hotărâre, pe lângă punctele de vedere exprimate în scris de Patronatul Comercianților din România și de către A.C.O.A.R. Asociația Comercianților de Opere de Artă din România, A.E.A.R.- Asociația Experților și Evaluatorilor de Artă din România, U.A.P.- Uniunea Artiștilor Plastici,

R.N.M.R.- Rețeaua Națională a Muzeelor din România prin memoriul depus la Primăria București au fost exprimate și alte puncte de vedere. Scopul acestui material este evidențierea lor în scris. La articolul 2, alineatul 1, literele a și b, precum și alineatul 3 din Normele Metodologice facem următoarea observație: la acest articol doi trebuie definit precis care este prețul de vânzare, adică încasarea totală realizată din activitatea respectivă. În practica pieței de Artă prețul de vânzare este suma dintre prețul deponentului la care se adaugă diferența dintre comisionul agentului economic din care se scade TVA. Nu trebuie aplicată nici un caz taxa Municipală de 5% la un preț de vânzare care ar include taxele preexistente ca dreptul de suită, taxa AFCN, taxa de timbru cultural pentru că aceasta ar însemna o taxare în cascadă care ar duce la o dublă impunere, practic interzisă de lege. La articolul..., vă reamintim că articolul 2, alineatul 1, litera c din Normele Metodologice, apare la punctul c, următorul conținut, la litera c următorul conținut: donațiile sau legatele dobândite de persoanele fizice sau persoanele juridice din țară și din străinătate adică proiectul de hotărâre vrea să taxeze și aceste situații. Precizăm că, acest articol 2, alineatul 1 litera c nu figurează în hotărârea privind aprobarea instituirii cotelor și nici în raportul comun de specialitate privind aprobarea instituirii cotelor pentru finanțarea activităților specifice de protejarea patrimoniului cultural. Apariția surprinzătoare la articolul 2, alineatul 1, a literei c, fără baza legală a documentelor anterioare, hotărâre și raportul comisiei de specialitate nu conferă suport juridic din punct de vedere... a acestui punct de vedere nelegal introdus în norme, deoarece nu are aprobarea Consiliului General al Municipiului București.

În altă ordine de idei, deși Legea patrimoniului nr. 182/2000 la articolul 51 se stipulează: veniturile, la punctul 1, veniturile gestionate în regim bugetar pot proveni din următoarele surse și este citat punctul a: donațiile sau legatele dobândite de la persoanele fizice sau juridice din țară sau străinătate. Comentariul nostru este că pot, nu înseamnă obligatoriu, și trebuie... „și trebuie”, adică pot, nu înseamnă obligatoriu „și trebuie” - adică taxarea acestui punct nu este și obligatorie, este numai o posibilitate. Din discuția de astăzi, dacă discuția de azi în loc să conducă la abandonarea hotărârii și a normelor va duce totuși la introducerea post factum nelegală a literei c în

corpul hotărârii, punem următoarea întrebare: cine trebuie taxat și care este cota de taxare? Având în vedere conținutul articolului 44 din Legea nr. 182/2000 în care sunt trei puncte: punctul 1 - succesorii rezervatari sunt scutiți de taxele succesoriale pentru bunurile culturale mobile clasate care fac parte din masa succesorală, în cazul celorlalți succesori aceștia pot ceda în contul taxelor succesoriale astfel de bunuri care vor intra în proprietate publică și vor fi date potrivit legii în administrarea instituțiilor publice specializate cu avizul Comisiei Naționale a Muzeelor și Colecțiilor și punctul c, punctul 3, donațiile sau legatele privind bunurile culturale mobile clasate efectuate în favoarea statului, unităților administrativ teritoriale sau cultelor religioase sunt scutite de această taxă. Prin urmare, succesorii rezervatari sunt scutiți de taxe succesoriale pentru bunurile mobile clasate conform art. 44 cu 1, iar cei ce donează statului, unităților teritoriale sau cultelor religioase sunt scutiți de orice taxă conform art. 44. 2 și art. 44.3. În aceste condiții ne punem în mod firesc întrebarea: pe cine urmează să taxeze proiectul de hotărâre dacă statul exonerează și aceste categorii de persoane fizice sau juridice de drept privat de la plata taxelor succesoriale?

La articolul 3 din Normele Metodologice mai punem o întrebare: cine sunt plătitorii? Dacă plătitorii sunt persoanele juridice de drept privat din municipiul București, case de licitație, anticariate, consignații și case de amanet care trebuie să dețină la sursă taxa municipală de 5% și să completeze declarația privind sumele reprezentând cota municipală pentru finanțarea activităților specifice de protejare a patrimoniului cultural național mobil, atunci termenul de persoane fizice nu are ce să caute la art. 33 art. 3 alineatul 2.

Mai departe, la articolul 2 alineatul 1 literele a și b: norma metodologică trebuie să prevadă o definiție a falsului unui bun cultural, pentru că falsul nu este nici un obiect original și nici o reproducere autorizată. În lipsa unei definiții clare, cota municipală de 5% aplicată la vânzarea unui fals ar fi o taxă imorală și ilegală.

În preambulul hotărârii se face referire la articolul 51 alineatul 1 litera b și c din Legea nr. 182/2000, ca motivație pentru instituirea acestei cote municipale. În cadrul dezbaterii de la sediul AMPT în care noi am susținut inoportunitatea instituirii acestei cote din cauza taxelor deja preexistente în domeniu, sufocantă pentru această activitate, avocații din partea AMPT au insistat în mod eronat asupra obligativității articolului 51 alineatul 1 literele b și c din Legea nr. 182/2000, au susținut că acest articol ar impune autorităților locale instituirea acestei cote municipale. În fapt, articolul 51 menționează nu obligativitatea, ci posibilitatea pe care legiuitorul o acordă autorităților locale de instituire a unei asemenea taxe în regim bugetar. Prin urmare, se instituie sau nu se instituie taxa, dacă acest lucru este oportun pentru piața de artă. Cea mai importantă observație asupra hotărârii privind aprobarea instituirii cotelor municipale pentru finanțarea activităților specifice de protejare a patrimoniului național cultural mobil este aceea referitoare la articolul 4 din Legea nr. 182/2000 privind protejarea patrimoniului cultural național care definește clar și precis obiectul acestei legi și anume: bunurile aparținând patrimoniului național fac parte, în funcție de importanța sau de semnificația lor istorică, arheologică, documentare etnografică, artistică, științifică, tehnică, literară, cinematografică, numismatică, filatelică, heraldică și așa mai departe, din două categorii importante: tezaurul patrimoniului național numit în continuare „tezaur”, alcătuit din bunuri culturale de valoare excepțională și fondul patrimoniului cultural, denumit în continuare „fond”, alcătuit din bunuri culturale de valoare deosebită. Prin urmare, un bun cultural care nu este clasat în categoria tezaur sau fond nu face obiectul Legii nr. 182/2000 și care, ca atare articolul 51 din aceeași lege, citat ca bază a proiectului de act normativ hotărâre de instituire a cotelor municipale, nu se poate referi la toate bunurile culturale mobile aflate în circulație ci numai la cele din categoriile tezaur și fond, acele categorii clasate. În concluzie, prin urmare, cota municipală de cinci la sută care trebuie să se aplice doar claselor tezaur și fond, conform Legii nr. 182/2000 ar urma să aducă la bugetul local al AMPT o sumă derizorie, care nu

justifică acest demers dar care riscă să pulverizeze o piață de artă, aflată și așa în mare suferință. Primăria Municipiului București ar trebui să încurajeze dezvoltarea pieței de artă din acest oraș, emblemă a României, prin diverse inițiative, așa cum este cazul în cele mai multe dintre metropolele continentului. În acest fel acordarea de facilități în domeniul ar putea duce la reapariția unora din galeriile de artă și casele de licitații care s-au închis în ultimii doisprezece ani, generând turism cultural, aducător de venituri. Am alături de mine, un articol scris de Stelian Tănase, pe care îl cunoaște toată lumea pe blogul lui și care se numește „Elitele Sărace” - zice așa: „mă gândesc să îmi dau votul la următoarele alegeri nu după criteriile ideologice, cum am făcut în ultimii treizeci de ani, ci pe criteriile practice, să dau voturi aceluia candidat sau partid care propune măsuri serioase de îmbunătățire a vieții artiștilor și intelectualilor. Fac parte din tagma scriitorilor, nu sunt mulți, dar au avantajul că sunt săraci. Este o lume care o duce greu. Scriitorii sunt total neglijați de autorități deși ei sunt viitorii limbii și literaturii române de ieri și de azi. În occident, domeniul este protejat prin legislație, prin oportunități, instituții, prin investiții prin regimul de taxe și impozite - de ce? Pentru că scriitorii, artiștii în general, aduc enorme beneficii de imagine și prestigiu țării noastre, țării respective. Bani băgați în cultură se întorc însutit. Cultura este o uriașă afacere pentru cine pricepe. Avem o legislație prea învechită, depășită, prost croită, care îi transformă pe autori în muritori de foame. Profesiile liberale au mult de suferit în România. La noi, statul și birocrăția sunt protagoniștii, nu privatul și piața liberă, cei care de fapt fac lucrurile să existe. Cunosc bine situația scriitorilor, adesea jегmăniți de editori librari ținuti la periferia societății, scriitorul primește șapte, opt, cel mult zece la sută. Când îi primește, din prețul unei cărți librarul ia între 50 - 65%, așa se face că scriitorii trăiesc circa nouăzeci la sută din sărăcie. Nu mă număr printre ei pentru că am lucrat douăzeci și cinci de ani profesori la facultate și douăzeci de ani televiziune. Printre scriitori, mai niciunul nu trăiește din profesia lui. Au un second hand, job în presă, la o școală, te miri unde, exersează profesiile cele mai umile, fac munci necalificate pentru a reuși să treacă de la

una la alta cu banii, să-și țină copiii, să plătească facturi, să cumpere medicamente, etc. Legea drepturilor de autor este învechită, nu mai corespunde. Tehnologiile din ultimii 20 de ani s-au schimbat radical și au produs transformări enorme în domeniu, multe inovații au apărut după votarea legii. Asistăm la ofensiva online, a inbook - urilor, a altor produse derivate. Piața s-a schimbat masiv, legea trebuie rescrisă în acest sens, e un aspect. Alt aspect: trebuie făcute precizări în lege pentru a clarifica relația dintre autor și editor astfel viciată. Azi, e total în defavoarea celui care scrie. Ca un exemplu: de obicei, editorul trăiește într-o vilă confortabilă, scriitorul într-o mansardă sau garsonieră la periferia orașului, firește dacă autorul nu are un soț sau soție să îl țină acasă să creeze, dar asta este un basm. Am vorbit aici despre scriitori, dar o situație dramatică au și actorii, muzicienii, artiștii plastici, regizorii, compozitorii. Electoral vorbind, sunt adesea persoane cu mare vizibilitate, credibilitate, credibile și iubite de public. Pot fi excelenți vectori de imagine, mult mai buni decât au partidele. Partidele în campanie, nu ar trebui să cultive chiar și din interes, ar trebui să cultive chiar din interes acest mediu cu personalitățile lui se să se intereseze de dificultățile prin care trec artiștii.

Cultura este esența unei societăți, nu numărul de tractoare și de struguri pe care le produce și nici numărul de apariții TV ale unui lider. Mă întreb, cine se gândește să privească lucid spre acest mediu și cine va propune măsuri? Acelui candidat îi voi da locul meu, votul meu. Mă uit, firește, mai ales la PNL sau USR care sprijină profesiile liberale și sectorul privat. Voi da votul cui va încuraja teatrele, cui va încuraja filmul românesc și sălile de expoziții, cui va deschide muzee. Cine va încuraja producția de carte prin diminuarea de taxe și impozite? Cine va finanța construcția unei săli de concerte? Întreb, cine are un program adevărat de sprijinire a culturii române? Cine se preocupă de îmbunătățirea concretă a condițiilor artistului? Acestui avocat, acel candidat îi voi da un vot de la mine. Mult, puțin. Un alt articol apărut sub scrierea lui Marius Tița, în „Plasamente, alternative”. Nu o să îl citesc pe tot, „cu toate acestea mai există unii nebuni de pasionați care insistă să vândă obiecte de artă într-

un fond catastrofal de mentalitate conform căreia, perceperea unui comision este vecină cu injuria, cu fundamentarea maternă sau de mamă. Mai multe asociații, experți, realizatori de obiecte de artă, au reacționat la noua propunere de taxă, după ce și-au revenit din șocul ideii. Păi, noua taxă de fix 5% se adaugă dreptului de suită de unu, cinci la sută, stabilită prin directiva Europeană. Taxa AFCN stabilită prin ordonanța nr. 98, taxa de zero, cinci la sută stabilită asupra bunului cultural, TVA de 20% și alte taxe obișnuite. Multe taxe se aplică la vânzare și se plătesc din surplusul obținut de vânzătorii ori, spun comercianții, experți, marja comercială din circuitul bunurilor culturale este de 10-15%, așadar, mai mică decât cumulul acestor taxe extraordinare. Ea acoperă toate modalitățile de punere în circuit a bunurilor culturale pe partea de furnizare, pe intermediere, consignatie sau amanet, pe partea de valorificare prin vânzarea privată sau vânzarea publică, licitație, iar bunurile culturale, așa cum sunt definite, toate au un rol educativ, de la cărți, fotografii, timbre, insigne, brevete, la icoane, obiecte de cult, artă contemporană, instrumente muzicale, etc. Avem acolo și cărți și obiecte de cult practic, tot ce ne face viața frumoasă și cultă, în niciun caz astfel de impozitări disperate care nu sunt experimentate anterior pe animale, nu contribuie la dezvoltarea piesei de artă, o activitate ce poate aduce bani mulți pentru o societate deșteaptă și frumoasă, este o activitate ecologică nepoluantă fără efecte negative și fără restricții de consum. Și ca să nu mă lungesc, las locul și următorilor colegi, care poate vin cu ceva suplimentar.

**Domnul Marius Cristian Ghincea - Director General al Direcției
Generale Administrație și Relația cu C.G.M.B.**

Mulțumesc pentru prezentare domnul Ștefan, chiar ați pus și punctul pe „i”. Pentru vorbitorii care s-au înscris, dacă, cumva subiectele pe care dumneavoastră vreți să le atingeți au mai fost spuse, vă rugăm să nu le repetați. Îl invit acum pe domnul Alexandru Ghilduș, din partea Uniunii Artiștilor Plastici din România.

Domnul Alexandru Ghildus - președinte de onoare al Uniunii
Artiștilor Plastici din România

Bună ziua! E bine sau nu e bine, la vremuri noi, tot noi! Noi suntem în sală cei care, am purtat discuții săptămâna trecută. Ne așteptam să fie consilieri, primar general, sau poate mă înșel.

Domnul Marius Cristian Ghincea - Director General al Direcției
Generale Administrație și Relația cu C.G.M.B.

Sunt și consilieri!

Domnul Alexandru Ghildus - președinte de onoare al Uniunii
Artiștilor Plastici din România

Vă felicit! Vă felicit! Dacă sunteți doar doi, este extraordinar! Mulțumim foarte mult! Sperăm să fiți mesagerii a ceea ce astăzi încercăm să condensăm ca informație și ca mesaj, în același timp ca și protest, pentru că trebuie să privim lucrurile și din perspectivă politică, vorba lui Stelian Tănase.

Eu sunt, în primul rând, artist, am fost președinte executiv al Uniunii Artiștilor Plastici, în perioada ca mai bună a artei românești contemporane, pentru că și guvernarea a fost bună, Isărescu premier, Năstase premier, doi oameni de cultură, care au știut să vadă în artiști, promotorii imaginii României. Sunt președinte de onoare acum al Uniunii, și încerc să apăr onoarea colegilor noștri artiști contemporani. În același timp am trecut prin câteva etape comerciale, am deschis în numele Uniunii prima galerie mare de artă Apollo la Teatrul Național...cine își amintește, cu performanțe în exportul internațional; după aceea în 97 la Hilton - o galerie particulară; o casă de licitații Monavisa - în 2002 și în 2007 - Casa de licitații Goldart. Pe toate le-am închis, etapizat, tocmai pentru sprijinul, cu ghilimelele de rigoare, pe care societatea a înțeles să îl acorde creației românești contemporane, cea care trebuie să definească patrimoniul de mâine, pentru că discutăm de comercial acum și domnul

Grimberg v-a spus că mai sunt două, de fapt, case de licitații funcționale în București, care vând peste șaiszeci, șaptezeci, optzeci la sută, sper să nu greșesc, artă veche, arta contemporană - zece, douăzeci la sută, deja e prea mult. Ce vreau să spun? Că dacă noi ne-am trezit proprietarii unor patrimonii lăsate sau unui patrimoniu, elemente, bunuri culturale, vreau să ajungem și la definire. Acum, noi, unii dintre noi, care sunt în diverse funcții, nu ne gândim decât să valorificăm ceea ce ne-au lăsat alții, negândind-ne că noi trebuie să creăm la rândul nostru patrimoniul pentru copiii noștri, pentru nepoții noștri. Cei de dinainte nu au făcut-o nici ei cu bună știință, nici politicienii și nici artiștii. Artiștii, din dăruire, din sacrificiu, scriitori, muzicieni, compozitori, artiști plastici, actori, și-au dăruit viața, unii dintre ei, pentru a crea patrimoniul cu care acum ne lăudăm - vezi Brâncuși, pe care Academia Română l-a rejectat. Nici acum nu și-a cerut scuze față de Brâncuși, și avem pretenții să îl vindem, să îl cumpărăm la prețuri mari, să ne lăudăm cu el. O să revin un pic la această propunere sau acest fundament de propunere constructivă, în urma proiectului pe care primăria l-a inițiat, privind patrimoniul cultural național mobil. Despre proiect, doar câteva mențiuni, pentru că în doamna Oana Zaharia am găsit un partener de discuții extraordinar, neașteptat! Cred că ne-a luat prin surprindere pe toți. Sperăm ca dumneaei, adunând toate informațiile pe care acum le vom prezenta mai succint, pentru că avem și materiale depuse separat, să aibă ocazia să le susțină în fața factorilor de decizie, în primul rând în fața consilierilor. Despre proiect, două mențiuni: contradicții în afirmații.

În articolul 1 din norme, se afirmă că: se colectează banii pentru finanțarea unor activități privind bunurile culturale. Bun! un lucru normal, însă, la articolul 1.4 iarăși este prevăzut că sumele colectate vor fi utilizate în acest scop, dar la articolul 2.4, se menționează că sumele utilizate colectate, vor fi utilizate pentru alte scopuri printre care, eu le spun cu ghilimele și îmi cer scuze pentru expresie "paranghelii", lucruri care se încadrează în zona consumului, în zona imaginii de doi bani, pentru că există și imagine valoroasă, a spus-o Tănase în articol, și o spun artiștii, academicienii, oamenii de cultură: în

permanență există posibilitatea ca imaginea să aibă substanță, să transmită mesaj, nu doar să fie consumată într-un sfert de oră, o jumătate de oră sau cât durează un eveniment de consum. E necesar și așa ceva dar, trebuie să existe o balanță între cele două. Deci, pe de o parte această contradicție între îți propui să corectezi bani pentru ceva și strecuri acolo la articolul 4 și altceva. Bun!

Declarația care apare ca punct important în acest proiect, mi se pare de-a dreptul aberantă! Nici Ceaușescu n-a avut îndrăzneala, nu curajul, îndrăzneala să propună să faci declarații pentru tot ce ai cumpărat sau ai vândut. Deci în acest proiect de lege se spune că eu, cumpărător și/sau vânzător trebuie să fac repede în cincisprezece zile o declarație, pe care să o depun. Dacă nu, sunt pasibil să plătesc și penal. Deci, iertați-mi indignarea, dar dacă lucruri de genul ăsta scapă la nivelul consiliului primăriei, mi se pare absurd, aberant, oricum, da?! Nu insist pe ele! Ele există acolo și sper să dispară, oricum! O problemă de fond domnul Grimberg a adus-o în discuție cu anumite referiri legislative. Eu o aduc pe alte coordonate. Se vorbește despre bunul cultural. Bunul cultural, la articolul 1.1(b) din hotărâre se face și o referire care nu e definită în această hotărâre, la Ordonanța de Guvern nr. 51/1998. Vreau să aflu cei care încă nu au aflat ce înseamnă bun cultural în accepțiunea acestei dispoziții de ordonanță și vreau să fiți atenți. Eu am deslușit-o mai bine ieri, alaltăieri. Nu o să intru în toate detaliile. Materializarea, deci, ce înseamnă bun cultural? Materializarea unei acțiuni, a unui proiect sau program cultural, prin care se urmărește, în funcție de adresabilitate, satisfacerea interesului cultural la nivel local, județean, euroregional, național sau de reprezentare internațională. Nicidecum obiectele pe care vrem noi să le impozităm. Deci, este materializarea unei acțiuni, a unui proiect și sunt definite și astea în legislație: program cultural, acțiune, proiect, fiecare însemnând altceva decât acest bun cultural. Mai departe, eu m-am dus să văd cu mare curiozitate, unde poate duce și ce aflăm despre acest bun cultural și am aflat că bun, da?! Un bun, da, este definit ca ceea ce este necesar sau util societății sau individului,

pentru a-i asigura bunăstarea, viață fericită. Este o definiție. Bunul se disecă sau se duce pe "n" coordonate, nici eu nu le-am reținut pentru că trebuie să fii jurist și trebuie să ai disponibilitate să le urmărești. Deci, m-am oprit un pic la bun mobil și imobil. Și dau un exemplu: imobil știți ce înseamnă? Înseamnă lucrări așezate perpetuu pe un imobil. Deci, bunul imobil, da?! Asta înseamnă tablouri, așa sunt definite în legislație, și ornamente, articolul 469, alineat 3 din Codul Civil, sau statui, articolul, nu spun că și definesc statuie, da?! Suntem în secolul nostru și spunem statuie. Ok, bun! Articolul 469, alineat 4, Codul Civil. Deci, bunul la care face referire hotărârea și, în general, legislația, este un bun mobil. În același timp, eu am găsit bunul imobil care spune că imobil este și decorațiunea, vitraliul, orice intervenție artistică, tabloul, ornamentul, statuile care fac parte dintr-o formulă imobilă. Da?! Eu doar am vrut acum să spun, fără să fac eu analiză până la final, că există... cum să spun, o contradicție uriașă între afirmațiile din legislația română până la urmă, și în primul rând din această hotărâre și sensul profund a ceea ce înseamnă un bun cultural mobil, cum este el definit. Mai dau câteva exemple: Regulament Consiliul European nr. 116/2000 privind exportul și importul bunurilor culturale „cultural goods„. Deci, ele așa sunt definite, „cultural goods„. Știți ce au în vedere acolo, în acest regulament? Protecția acestor bunuri, necesitând licență de export și de import în comunitatea europeană și în relația externă. Ce înseamnă aceasta? Că bunul cultural, ca atare, „cultural goods”, are o încărcătură culturală imensă, este egal cu bunul cultural de patrimoniu, tezaur sau fond, în niciun caz obiectul care circulă. Și vreau doar să amintesc că a fost un conflict de interese, dacă vreți, între opera, creația lui Brâncuși și vama americană în 1921, nu știu...am uitat, când aceia au zis că lucrările lui Brâncuși sunt tehnică, nu sunt artă. Deci, ar trebui să ne ducem și cred că nu numai noi, ci inclusiv comunitatea europeană, pentru că să vedeți și aici contradicții și într-adevăr să facem lumină aici, tocmai pentru a aduce în discuție egalitatea de drepturi între eu, ca persoană, dumneavoastră, ca primar, cine este primar și consilierii. Nu vreau niciunul să profite de neștiința celuilalt, de neputința sau de inexistența unor

lucruri bine puse în pagină în legislație. Să căutăm până la rădăcină și să definim lucrurile pe toate coordonatele, dar, în primul rând, pe fond. Deci noi zicem acum că impozităm un bun cultural. Hai, în primul rând, să vedem ce este acest bun cultural? Și ca să vedeți că tot comunitatea europeană mai spune despre bunul cultural ce înseamnă „cultural goods”- lucruri „items”, considerate având mare valoare, „great value”, artistică, istorică sau arheologică, în 13 iulie 2017, deci acum un an, doi, este data această... nu știu ce este, hotărâre sau ce este, am găsit-o la comunitatea europeană. În schimb, UNESCO, în 2009, spune despre bunuri de consum, bunul cultural fiind: bunul de consum care transmite idei, simboluri și moduri de viață, adică cărți, produse multimedia, software, înregistrări, filme, videoclipuri, programe audio-vizuale, meșteșuguri și modă, doar atât. Nici nu spune despre artă nimic. Este adevărat, era în 2009. Deci, numai citindu-le pe acestea două vedem că ele se cam bat cap în cap. Dacă citim UNESCO, practic tot ce ne înconjoară este bun cultural, pentru că el capătă în relație cu omul o semnificație. Pupitrul acesta pentru mine înseamnă ceva și pentru mine este un bun cultural pentru că mă voi raporta la el și o să-i spun copilului meu: uite, ține minte, eu am vorbit la pupitrul acela și înseamnă ceva, are o semnificație într-un plan, altul decât strict material. La fel pentru fiecare dintre dumneavoastră, un pic....., asta înseamnă că eu ce vând? Semnificația pe care o dau eu, ca individ obiectului sau semnificația pe care o dă cine obiectului și îl încadrează în zona culturală, pentru că aici apar lucrurile pe care domnul Grimberg le-a enumerat: original, fals, copie, facsimil, reproducere, replică, tot din lege scoase. Sunt noțiuni care există, ele circulă pe piață, cu intenție sau fără intenție. Nu suntem polițiști, falsul să-l luăm noi. Dacă îl verificăm l-am dat deoparte, dar copia, fă-i o copie, dacă este, o pui și pe aceea o impozitezi la fel? Deci, clarificările sunt necesare până la rădăcini. Deci, trebuie să săpăm adânc și să fie invitați profesioniștii să-și dea cu părerea. Și aici fac o paranteză: am citit astăzi, înainte să vin aici încă o dată hotărârea care-i scurtă și normele care, în sfârșit, sunt două - trei pagini acolo, după care am văzut punctele de vedere sau de susținere ale

specialiștilor din primărie. Vă rog să mă iertați, eu sunt și profesor și lucrez și cu tinerii. OK, cum mă duc eu la un student să iau copy - paste de aici și să-i spun acestuia argumentul meu? Eu am dat teză de doctorat și sunt pasibil de pedeapsă dacă fur un text de undeva. Uitați-vă la dumneavoastră, la argumentele celor două direcții, habar nu am care sunt acolo, că au luat copy - paste de la argumentul primarului sau invers, habar nu am, nu știu și toate trei au același conținut. Dacă este un punct de vedere, este un punct de vedere, vine acela cu încărcătura lui, a specialistului și spune este bine, nu este bine, facem, dregem. La noi totul este formal, se cere un punct de vedere, băgați fraților acolo punctul de vedere.

Din sală

Domnule Ghilduș, așa sunt toate, să știți....

Domnul Alexandru Ghilduș – președinte al Uniunii Artiștilor plastici din România

Îmi cer scuze, eu nu știu decât...

Din sală

Sunt de acord cu dumneavoastră.

Domnul Alexandru Ghilduș – președinte al Uniunii Artiștilor plastici din România

De ce sunt toate așa? Pentru că așa sunt lăsate. Eu acum o spun, poate după mine, nu o să țină nimeni cont, ok.

Din sală

De aceasta este Bucureștiul cum este.

Domnul Alexandru Ghilduș – președinte al Uniunii Artiștilor plastici din România

Mai departe, vreau să..., să știți, iertați-mă, eu v-am dat niște exemple de politicieni, care unul era neutru, Isărescu, Năstase era în PSD. Deci, oameni de calitate, noi discutăm de oameni de calitate. Știți că de când este primar doamna Firea, pe care am considerat-o un om de calitate inițial, noi breasla Uniunii Artiștilor Plastici din România am cerut de nenumărate ori să ne întâlnim cu ea ca să discutăm strategii culturale? Suntem 2000 de artiști, 6000 în toată țara, 2000 mii în București și practic totul mișcă prin noi și nu există interes. Ne-am întâlnit de câteva ori cu Petrescu, cu Ionescu, cu nu știu cine, care ne plimbă, cealaltă care a fost prefect pe București, era Speranța, era speranța ei, nu a noastră.

Domnul Marius Cristian Ghincea-Director General al Direcției Generale Administrație și Relația cu CGMB

Haideți să ne limităm totuși la proiectul de hotărâre. Dacă politizăm nu am făcut nimic, sincer.

Domnul Alexandru Ghilduș – președinte al Uniunii Artiștilor plastici din România

Nu, politizez cultural, v-am spus și punctez. Din punct de vedere cultural primăria are dreptul, nu, noi avem dreptul ca membri ai acestei societăți să fim parte la deciziile care se iau. Acesta este un moment extraordinar, eu mă bucur și întâlnirea pe care am avut-o înainte, la fel a fost o plăcere pentru că am găsit un om de partener. În rest, nu vă ascundeți în spatele unor forme, vă rog, nu puneți dumneavoastră copy - paste acum în discuție că trebuie să-mi opriți mie cuvântul pe o anumită direcție. Sunt om, artist și am dreptul la opinie, inclusiv politică, nu numai de natură culturală, dar politic-cultural.

Vreau să intru în partea a doua, propunere constructivă: eu propun instituirea, plecând de la niște premise și folosesc și eu o frază gen slogan: implicarea activă și permanentă a cetățeanului în viața comunității. Par vorbe goale, mulți vehiculează aceste formule sub alte forme și spun am făcut, am dres, ne-am implicat, i-am chemat. Bun, vreau să înțelegem cu adevărat ce

Înseamnă și dacă vom înțelege cu adevărat, chiar vom avea rezultate. Forță există. Și creativă și managerială. Deci, nu vreau să spun că nu există forță managerială aici pentru că se vede în oraș, sunt anumite aspecte care chiar merită laudate, dar ele trebuie puse în ecuația culturală, că de aceea suntem noi aici, pe acest plan cultural. După care, ar trebui de fapt niște principii statuate înainte de a ajunge să se definească o hotărâre și doar atât vreau să mai punctez: cheltuirea banului public trebuie să se facă echilibrat și eu, în spațiul cultural vorbesc, mă refer la spațiul cultural. Și mă refer la două coordonate: una de natură investițională, care înseamnă construcția patrimoniului în colaborare cu profesioniști. Patrimoniul nu se face cu amatori, se face cu profesioniști. Există și excepții prin lumea largă de amatori în domeniul artei care s-au remarcat, dar acelea sunt excepții. Și atunci, în fapt, lucrurile se produc la nivelul relației directe cu profesioniști, nu la ignorarea relației cu profesioniști. Și o a doua coordonată privind cheltuirea banului: deci, banii pe care vrem să-i adunăm sau pe care-i avem deja, eu propun, așa în ideea unei promovări corecte a finanțării, această investiție în construcția de patrimoniu și în consum, dar să fie un echilibru, nu știu dacă egal sau cineva va decide, probabil consilierii aici, consum însemnând realizarea de evenimente culturale consumabile: concerte, paranghelii, tot felul de lucruri care se petrec și acestea sunt necesare, dar ele trebuie să fie foarte bine cântărite. În societatea românească, mai ales și în București, se observă foarte clar că balanța înclină în partea cealaltă. Eu propun inițierea unei hotărâri cu două direcții clare, dar înainte de aceasta, propun consilierilor care bănuiesc, că la un moment dat vor trebui să ia o decizie, să stopeze, în primul rând. Deci, acesta să fie primul punct: stoparea acestei hotărâri, nu anularea ei și aducerea în coordonate corecte, loiale, între toți partenerii posibili, artiști, proprietari de bunuri, comercianți, primărie și oricine altcineva mai este pe aproape. Ce ar trebui, în opinia mea, să conțină o nouă hotărâre: atragerea de fonduri, deci este un capitol. Din ce ar putea? Din activități desfășurate pe teritoriul Bucureștiului, este clar, este definită deja și spun eu din zona serviciilor și a comercializării produselor destinate viciilor, jocurilor de noroc și alte lucruri, care să știți că în legislație există, câte 1%, câte 2%, Loteria Română și alte

lucruri nu le am în față, probabil că la nivelul direcțiilor din primărie ele sunt foarte bine cunoscute. Și aici am făcut o referire la o lege pe care, din păcate nu o găsesc, dar vă spun sensul ei, o Lege nr. 231 din 14 aprilie 1940 a lui Mihai Ralea, un politician controversat de altfel, mai târziu, nu contează, dar a fost o lege privind pensiile compozitorilor și ale artiștilor plastici. Nu am găsit-o și se pare că nici avocații. Eu o am în față. Știu că o am pe undeva, o să o mai caut și v-o pun la dispoziție. De ce o dau exemplu? Pentru că în anul 1940, acel guvern și Ralea și am constatat că au fost mai multe lucruri date în folosul societății. Și pentru avocați erau legi și ...nu le-am găsit eu ca lumea, aducea în discuție pensii pentru artiști, pensii nu în sensul artistul pensionar, indemnizație pentru artistul creator, compozitor, muzician, artist plastic. În același timp, apărea această zonă de atragere de fonduri și numea exact zona aceasta cu vicii și tutun și alte lucruri pe care, vă spun, nu le cunosc în detaliu. Deci asta ar fi, să spunem, un punct din zona de atrageri de fonduri.

Un altul la care m-am gândit este o implicare a tot ce mișcă în zona investițională a Bucureștiului, comercianți pe de-o parte, pe de altă parte oameni de afaceri și investitori, cum vrem să-i categorisim. Dar aici m-am referit și cu titlu special la construcții de obiective publice privind obligativitatea de prevedere, iertați-mi repetarea, în bugetul construcțiilor, deci în bugetul lui, nu să îți dea ție, stat, în bugetul lui, el să fie obligat să prevadă promovarea sau construcția de... i-am zis eu, atelier de creație, workshop-uri, orice, în susținerea creației și promovării bunurilor culturale, așa cum vor fi ele definite la un moment dat, lucrări de artă în interiorul clădirilor și în fața acestora sau pe fațade sau de creare de ateliere de creație care să ofere artiștilor sau de muzică, orice facilități.

Un alt gen de implicare: facilități oferite investitorilor în realizarea de bunuri culturale în spațiul public. Aici primăria trebuie să gândească foarte bine cum am spus la un moment dat, că ea, printr-o hotărâre, trebuie să ofere ceva și să ceară ceva. Dacă există echilibru aici, oamenii înțeleg despre ce este vorba, dacă nu, atunci vor veni ca și noi... dacă veți duce doar cu impozitare la industriași, la toțiăștia... bă, trebuie să îmi dați bani ca să facem cultură! Nu e

bine nici așa, deci nu trebuie să exagerăm. Să ne ducem cu un echilibru și să le spunem, uite, eu îți ofer ... și să gândească primăria ce poate se oferi, să pună mintea la contribuție. Eu am văzut doar câteva elemente, zonă de vizibilitate publică, inclusiv prin publicitate stradală pe care i-o dai gratis celui care investește în artă și faci promovarea, pe de o parte, a ceea ce înseamnă artă și a ceea ce înseamnă susținător al artelor. Deci, aceste facilități ar putea și m-am gândit și eu la câteva lucruri ca să nu exagerez și să nu mă înjure lumea că sunt unidirecționat, dar o fac în continuare, îmi asum chiar și micile înjurături... nu prea mari. Lansare publică a unor obiective culturale - patrimoniale. Să-și propună primăria niște obiective. Uite, avem în anul ăsta, și la Heidelberg am văzut și în Germania, peste tot am constatat, dar acolo cu ochii mei și cu primarul am discutat cu ani în urmă, când am organizat cu Uniunea niște expoziții, avea un buget și anual organiza concurs pentru lucrări în spațiul public. Între 15.000 – 100 000 de euro, 150.000 de euro erau concursuri pentru spații...

Domnul Marius Cristian Ghincea – Director General al Direcției Generale Administrație și Relația cu C.G.M.B.

Mai concis, vă rugăm frumos ! Nu o să apucăm să terminăm această sedință dacă dumneavoastră vorbiți de niște proiecte care oricum nu sunt în atribuțiile Consiliului General.

Domnul Alexandru Ghilduș - Uniunea Artiștilor Plastici din România
Nu se vor face...

Domnul Marius Cristian Ghincea – Director General al Direcției Generale Administrație și Relația cu C.G.M.B.

Unele chiar nu sunt în atribuția Consiliului General, nu sunt ! Scris, le puteți face, dar hai să discutăm strict pe proiect de hotărâre! Ați atins niște

lucruri foarte interesate mai devreme și chiar m-am bucurat și ați făcut și o paralelă interesantă cu Brâncuși. Ați pus și o întrebare interesantă la care nu s-a găsit răspuns și nu s-a găsit răspuns nicăieri : Ce este bunul cultural ? Deja mă gândesc că îl iert pe George Călinescu care a spus de Brâncuși că nu poate fi considerat un creator în sculptură. Deja îl iert pentru întrebarea pe care a spus-o. Dar haideți să fie mai concizi și doar pe problema pe care o avem astăzi discutat, altfel mulți care s-au înscris la cuvânt nu o să apuce. Unii probabil că se și grăbesc să ajung și în altă parte...da, deci de la următorul vorbitor voi limita că nu își are rostul, vă rog...

Domnul Alexandru Ghildus - Uniunea Artiștilor Plastici din România

Îmi pare rău că eu am profitat de chestia asta și după mine sunt alții penalizați. Ok, eu am considerat... nu mai continui... Ideea este că trebuie să oferi ceva și unuia și celuilalt și lucrurile să fie într-un echilibru perfect cu argumente credibile și de o parte și de alta și susținute de legislație și să nu se uite că acest patrimoniu nu naște din senin ci din truda unor oameni, unii care stau într-o garsonieră undeva sau într-un un beci și creează astăzi și mâine lucrările lui devin mari lucrări de patrimoniu cu care ne laudăm. Eu am spus și în materialul trimis că doresc succes celor care vor avea de luat o decizie. Să aibă curaj să oprească ce s-a început, să înceapă ceva pe coordonate corecte în beneficiul societății noastre. Doamne ajută!

Domnul Marius Cristian Ghincea – Director General al Direcției Generale Administrație și Relația cu C.G.M.B.

Doamne ajută ! Mulțumesc ! Cinci minute este ok ? Limitat cinci minute, da ? Domnul Gabriel Ghimboasă, de la Cele Trei Grații SRL !

Domnul Gabriel Ghimboasă – Cele Trei Grații SRL

Bună ziua ! O să fiu succint. Deja cunoscuții mei antevorbitorii au punctat toate problemele tehnice legate.... Problema care de fapt este de bază este o problemă pecuniară, fiindcă noi vom fi supraimpozitați... așa. Însă ca să desfășurăm această activitate de anticariat, galerie, casa de licitație... da ? Noi trebuie să avem niște contracte, contracte care generează un TVA, TVA -ul care intră în buzunarul statului. Ai un contract de închiriere, da ? O firmă sau o persoană fizică, impozit sau TVA. Banul intră în buzunarul statului. Ai un contabil, ai un contract cu el. Generează un TVA, banul intră în buzunarul statului. Ai un cont la o bancă, și pentru contul de administrare și pentru POS, comisioane, TVA, buzunarul statului. Sănătatea trebuie să ți-o plătești. Pensia trebuie să ți-o plătești. Firma de pază, contract, TVA, buzunarul statului. Consilierii din partea patrimoniului pe care tu îi plătești, îi dai un salariu, îi plătești și pensia, îi plătești și sănătatea. Protecția muncii, contract TVA, buzunarul statului. ITM-ul, contract, TVA, buzunarul statului. Verificare sistem electric. O firmă care vine de câteva ori pe an, periodic, controlează și...așa. Casa de marcat pe care am fost nevoiți să o schimbăm că nu mai s-a putut... și am cumpărat casă de marcat nouă... Bine, tot pe stick scoatem toate datele ca să le ducem la contabil, că... Gunoii, contract, TVA, buzunarul statului. Electricitate, curent, toate vin acolo. Și coșul de gunoi am fost obligați să-l schimbăm pe cel de plastic cu unul de metal, cu toate că pe stâlp aici la primărie coșurile sunt de plastic, nu sunt de metal. Extinctoarele, și astea trebuie schimbate, TVA, buzunarul statului. Ce să vă spun ? Și după ce achităm toate astea, mai avem pe urmă acel 1% din cifra de afaceri și 19% pe comision. Mi se pare acum aberant să mai dăm încă 5% în condițiile în care, această activitate este în regres, nu este în dezvoltare. Este o activitate care se desfășoară inegal și în salturi. Poți să ai azi și luni de zile să nu mai ai nimic. Este o activitate care, dacă vă uitați atent, sunt luni de zile care sunt moarte. Ianuarie, februarie sunt luni moarte. Iulie, august sunt luni moarte, când oamenii sunt plecați în concediu. Octombrie, noiembrie sunt luni moarte. Deci,

cam șase luni de zile pe an, minimum, sunt niște luni moarte în care, folosim o figură mai plastică, îți ies ochii din cap ca la melc uitându - te la ușă să-ți intre cineva în magazin. Considerăm că e primăria ar fi fost cea care ar fi trebuit să ne sprijine, să ne ajute cu ceva în sensul în care, niște facilități măcar, cât de mărunte. Eu, de exemplu, îmi desfășor activitatea pe o stradă, pe Blănari, unde e o mizerie cruntă. Nu există niciun coș de gunoi. Conașionalii noștri, scandal pe stradă, aproape în fiecare zi trebuie să vină echipajul de poliție. Ce să vă spun, avem un centru de informare turistică chiar jos în pasaj la Intercontinental. N-am văzut niciun pliant sau niciun flyer care să arate, în București, unde avem, nu știu, anticariate, galerii de artă. Nimic, absolut nimic, zero. Numai atât, primăria nu ia niciun fel de măsură sau alte organe abilitate împotriva acelor care au anticariate ilegale. Mă refer la Camera de Comerț și Industrie a României, da ? Acolo se desfășoară activitatea de anticariat și hand-made total ilegală. Nu se contabilizează nici un ban deci totul acolo este ilegal. Nu au niciun fel de autorizații de funcționare. Noi mai avem puțin și avem un perete plin de autorizații, parcă am fi galerie de autorizații. Alții nu au absolut nimic. Poliția economică știe, Poliția patrimoniu știe, Circa 3 de Poliție pe raza căruia se desfășoară activitatea, știe. Poliția Locală Economică, știe. Primăria, am înțeles că știe, dar nimeni nu ia nicio măsură. Noi plătim taxe și impozite, tot noi suntem supraimpozitați, cei de acolo sunt bine mersi. Deci de asta mi se pare că această hotărâre de consiliu sau viitoare hotărâre de consiliu este total neavenită. Pe noi nu ne ajută cu nimic, din contră, mai rău ne ducem la vale. Nu mai trebuie tehnic... deja antevorbitorii mei au menționat toate aceste probleme. Am vrut să fiu scurt, concis și la obiect, că, de fapt, totul pleacă de la bani. Cred că m-am încadrat în cele cinci minute.

Domnul Marius Cristian Ghincea – Director General al Direcției Generale Administrație și Relația cu C.G.M.B.

Vă mulțumesc ! Chiar mai bine și uitați că și în cultură tot ochiul dracului este important, nu banul! Mulțumesc ! Domnul Andrei Breahna, de la GAEP Gallery !

Domnul Andrei Breahna, Gaep Gallery

Bună ziua, tuturor! Mulțumesc pentru invitație. Notasem și eu mai multe observații tehnice legate de propunerea legislativă, dar o să renunț la ele și voi face niște considerații puțin mai generale. Nu văd foarte mulți reprezentanți ai galeriilor de artă contemporană în sală, eu am o galerie de artă contemporană care se numește GAEP, care operează în București, din anul 2014, într-un spațiu de cinci sute metri pătrați, în centru și... Practic, în primul rând, aș vrea să fac o primă observație generală și câteva observații mai particulare. Deși domeniul acesta al conșinațiilor și al galeriilor pare să fie extrem de omogen, în sensul că cu toții funcționăm sub un cod CAEN - comerț cu alte bunuri în magazine specializate, activitățile noastre sunt extrem de diferite. Cu alte cuvinte, eu, ca și director și proprietar al unei galerii de artă contemporană, reprezint o serie de artiști români și internaționali pe care îi promovez, cărora le produc lucrări din resurse proprii pe care le obțin din vânzări, din vânzările lucrărilor de artă, pe care îi duc într-un cadru internațional, la târguri de artă, unele dintre ele la cel mai înalt nivel posibil pe scena și piața de artă mondiale și, cu alte cuvinte, noi, breasla asta a galeriilor de artă contemporană, desfășurăm o activitate pe care eu o consider cultural-strategică, pentru că nu sunt foarte multe astfel de platforme prin care artiștii contemporani români au acces la scena de artă internațională relevantă, adică, de pildă, eu expun artiști care au avut o expoziție personală la Centrul Pompidou. Și faptul că aduc acel artist francez în România, expun publicul din România la un anumit tip de practică culturală extrem de relevantă și, în același timp, export, de pildă,

practica unor artiști tineri români într-un context internațional, în dialog cu acești artiști mai relevanți.

Nu o să insist asupra faptului... deci aceasta este o primă considerație legată de ceea ce facem noi efectiv, în ciuda faptului că suntem, să spunem așa, clasificați la fel ca o casă de licitație sau ca un anticariat. Mai mult decât atât, aș vrea să revin puțin la definiția a ceea ce înseamnă bun cultural, pentru că domnul Ghilduș a atins un punct foarte important. Să vă spun că în ciuda faptului că bunurile culturale au un caracter extrem de divers, cu alte cuvinte dacă veniți acum la mine la galerie o să vedeți video-uri - artă video - care este de vânzare, care are la fel, același traseu de consignație. Ei, trebuie să vă informez chiar la nivelul Uniunii Europene aceste tipuri de bunuri culturale nu sunt reglementate. Cu alte cuvinte, a impune o taxă care este oportună din perspectiva protejării și restaurării patrimoniului. Cred că toată lumea de aici în sală este de acord cu acest lucru. În schimb, când este vorba despre artă contemporană noi, actorii care promovăm și producem lucrarea acestor artiști, nu beneficiem de nimic din partea autorităților publice. Adică noi ne-am desfășurat activitatea timp de cinci ani absolut din resurse proprii, cu ajutorul pieței de artă. Orice suprataxare ar trebui să aibă în vedere în primul rând o definire foarte corectă a ceea ce taxăm și implicit o dezbatere mult mai largă la nivel de Parlament, dacă mă întrebați pe mine, dar la nivel de Uniunea Europeană, pentru că am înțeles că totuși de mai mulți ani se dorește o armonizare a legislației în acest domeniu, dar nu se face și pentru că formele de expresie a artei contemporane sunt extrem de diverse. Adică vorbim de "net art", vorbim de artiști care produc algoritmi informatici care generează imagini pe un ecran. Deci există și o motivație pentru care legislația din acest domeniu este laxă. Dacă mă întrebați pe mine, este un lucru bun pentru că, repet, până când nu se va ajunge la o definire foarte clară a ceea ce taxăm, nu avem cum să operăm taxând decât creând anumite discriminări și probleme structurale în piața de artă.

Bun, am să revin acum la contextul local. Faptul de a introduce o taxă în București, riscă să creeze dezechilibre în raport cu piața de artă care s-a dezvoltat și în alte orașe, cum este, de pildă, Clujul sau chiar în orașe mai mici, unde există din câte observ și eu galerii de artă contemporană, care îndeplinesc mai mult sau mai puțin accepțiunile pe care eu le văd esențiale. Prin urmare, nu cred că este oportun ca noi, galeriile de artă contemporană din București, care totuși susținem la nivel structural piața de artă din România. O mare parte a tranzacțiilor din România au loc în București, eu cred că 80 - 90%, dacă nu chiar mai mult. Deci creăm un dezechilibru și putem încuraja anumiți colecționari să migreze spre alte galerii. Mai mult decât atât, în cazul meu, care lucrez cu artiști străini, nu îmi este foarte clar cum anume un deponent, adică un artist străin căruia eu îi vând lucrări, trebuie să declare cui... această vânzare. Prin urmare, intrăm într-o discuție care este din punctul meu de vedere este inaplicabilă. Dacă eu arăt un artist din Germania sau din Brazilia și îi vând o lucrare – ce fac? Îi trimit un formular de completare ca să informeze pe cine,.. faptul că lucrarea lui pe care eu am importat-o în România prin vamă, plătind taxe și mai departe, este vândută cuiva și trebuie în 15 zile să depunem această declarație.

Ce vreau să vă spun este că, ca să și închei, pe de o parte domeniul artei contemporane, așa cum îl înțeleg eu, prin galeria pe care eu o conduc, este un domeniu care nu a beneficiat niciodată de nicio subvenție. Mai mult decât atât, el ar putea beneficia de subvenție. În Franța, unde eu am locuit timp de șapte ani, pot să vă spun că o mare parte din galeriile de artă contemporană, mai ales cele mici și cele tinere, au structuri asociative complementare și beneficiază de subvenții de la primărie care acoperă de pildă, partea cea mai importantă, dacă mă întrebați pe mine, a domeniului nostru și anume producția de lucrări de artă. Pentru că deși, să spunem anumite galerii iau lucrarea din artistului, bat un cui în perete și o pun acolo, alte galerii, cum este cea pe care o conduc produc aceste lucrări de la zero, adică îi dau artistului pe baza unui deviz toate resursele necesare ca să producă cel tablou, acest desen, aceea

instalație, acea operă de artă video. Deci, o astfel de subvenție ar fi foarte oportună.

Și un ultim aspect care a fost atins și de antevorbitorii mei și este foarte relevant, e o banalitate cumva, dar repet din cauza să spunem așa diversității activităților noastre nu este evident. Cultura și mai ales arta contemporană, artele vizuale, ar trebui să constituie un domeniu strategic pentru autoritatea locală și pentru stat, pentru simplul motiv că astăzi mai mult ca oricând trăim într-o lume a imaginii și atunci avem nevoie cu ajutorul artei, așa cum foarte bine a spus și domnul Ghilduș, să construim acest limbaj critic asupra imaginii. Pentru că în lipsa acestui limbaj critic nu putem să operăm în sensul acestei gândiri strategice care este prin excelență culturală. Asta sună așa foarte abstract, dar istoria ne arată că nicio societate modernă nu s-a dezvoltat istoric, de la renaștere încoace și chiar dinainte, în afară aprecierii culturii contemporane și întotdeauna cultura contemporană și artele vizuale au avut susținere atât din partea autorităților cât și din partea unor mecena care au existat de-a lungul istoriei.

Prin urmare, concluzionez spunând că în ciuda oportunității pe care o văd, apropos de instituirea acestei taxe, ea trebuie supusă unei dezbateri mult mai largi, în primul rând legată de definirea a ceea ce taxăm, armonizată în mod ideal cu un context european, pentru că asta este contextul în care noi operăm în primul rând și mai mult decât atât ar trebui să fie dublată apropos de artă contemporană și cu o serie de măsuri prin care primăria să își propună să susțină galeriile și toți actorii care au fost și menționați mai devreme, enumerați aici, pentru că noi suntem cu toții actori culturali, adică deși noi suntem firme care vindem lucrări, noi în primul rând avem valențe culturale, iar, așa cum s-a spus și înainte, potențialul turistic al unui oraș este activat printre altele și de actorii culturali și mai ales de acești actori mai mici care practic constituie o rețea în oraș.

Oricum, vă mulțumesc încă o dată pentru dezbateră și vă stau și la dispoziție dacă mai aveți alte observații pe viitor. Mulțumesc mult.

**Domnul Marius Cristian Ghincea - Director General al Direcției
generale Administrație și Relația cu C.G.M.B.**

Mulțumesc și eu. Domnul Ene Emil, de la Galeria Română... Romană.
Îmi cer scuze, bine că nu e Paștele în apropiere.

Domnul Emil Ene - Galeria Română

Nu, se întâmplă frecvent această... Domnule director general, doamnă
director, domnilor consilieri, onorată asistență, dragi colegi, sunt aici multe din
lucrurile care trebuiau spuse au fost spuse până acum foarte bine și îl felicit pe
antevorbitorul meu care practic, din punctul meu de vedere, în momentul ăsta
a avut cel mai bun discurs de astăzi. Eu aș putea să mai să zic așa să mai vin
cu încă două-trei-patru motive pentru care dumneavoastră, credem noi,
jucătorii de pe piața de artă din București, vă rugăm să faceți în așa fel încât
acest proiect de hotărâre să nu fie pus în aplicare.

Și aș începe doar să vă spun că orice galerie de artă din București și
numai galerie de artă, probabil și anticariat și casă de licitație funcționează în
primul rând din pasiune. Toți cei care suntem aici, și mă uit la colegii mei, avem
aceeași pasiune. Să știți că această pasiune pentru cultură, pentru artă, este
de fapt mai mult decât pasiune, este un virus care ne-a contaminat pe toți. Eu
vă pot spune și pot vorbi în numele Galeriei Romane, în numele meu personal,
și ca galerist și ca colecționar. În ambele ipostaze acest proiect de hotărâre mă
dezavantajează foarte tare pentru că în afară de faptul ce spunea
antevorbitorul meu că sunt atât de multe cheltuieli și atât de mult efort și
intelectual și fizic și pecuniar pe care o galerie de artă o cheltuie în sprijinul
acestor acte culturale care se întâmplă, în afară de toate aceste lucruri... mă
scuzați, am oarecum emoții și mai îmi pierd din când în când coerența, dar sunt
atât de multe lucruri de spus încât nici nu știu cum să încep.

Acest proiect, practic, ar pune pe butuci 80% din piața de artă din
București. O să vă dau un exemplu, am făcut câteva expoziții de artă

contemporană împreună cu Institutul Cultural Român. Nu o să vă vină să credeți, dar o galerie de artă care în acest parteneriat cu Institutul Cultural Român vine cu spațiul și cu toată logistica, prin lege nu obține niciun fel de beneficiu. Deci, nici o sumă din ceea ce Institutul Cultural Român investește într-un eveniment cultural nu intră în buzunarul galeriei. Intră în buzunarul artistului, intră în buzunarul celor care participă, transportatorii, catering -ul, numai galeria nu câștigă nimic. Vă rog să controlați acest lucru pentru că este cât se poate de corect ceea ce vă spun acum. De vreo două, trei ori am avut această experiență. Chiar ultima expoziție am ținut-o anul trecut cu un artist, Gheorghe Ilea, și la sfârșitul expoziției am ajuns la concluzia că în buzunarul galeriei nu a intrat nimic. Rămâne la latitudinea artistului dacă vrea să lase o lucrare bine, dacă nu, nu. Și și-a luat lucrările și a plecat. Asta e mai puțin concludent, cu toate că și asta contează foarte mult. Pentru că veni vorba de cum suntem noi sprijiniți, să zic așa, galeriștii.

Mai mult decât atât, antevorbitorii mei au vorbit despre cheltuieli - să știți că cheltuielile sunt enorm de mari, pentru că în momentul în care vrei să faci o expoziție, în momentul în care vrei să faci un eveniment, toate aceste lucruri contează și sunt susținute sută la sută din buzunarul propriu al galeriei, pentru că artiștii în general, și mă refer la expozițiile de artă contemporană, nu au suficiente resurse să-și organizeze un eveniment. Majoritatea fac aceste evenimente prin Uniunea Artiștilor Plastici, dacă dâșii sunt dispuși să le pună la dispoziție o sală. Însă, toate celelalte galerii de artă, care organizează evenimente, le fac pe banii proprii și numai pe banii proprii și pe forțe proprii.

As vrea să vă mai spun ceva din punctul de vedere al meu, al unui colecționar de artă. Acest zvon care a ajuns la mine acum vreo lună de zile, în legătură cu această hotărâre de consiliu, mi-a creat un sentiment de nesiguranță, un sentiment de tristețe, ca și cum, cum să spun eu, ca și cum această pasiune a mea, pe care o am de foarte mult timp, nu face nimic altceva decât să-mi mai atârne de gât o piatră de moară și să mă facă să zic: "Domn 'le! mai bine scap de ele decât să le mai țin", pentru că se conturează,

așa, un control, se conturează, nu știu, niște taxe, niște biruri, practic, pe niște lucruri pe care eu am muncit să le dobândesc, nu fac nimic altceva decât să le întrețin, pentru că nu-i ușor să întreții o colecție de artă.

De exemplu, acum, încerc de un an de zile, în treizeci de secunde vă explic, încerc de un an de zile să conving Primăria Sectorului 4 să nu mai dea drumul la stropitori, care stropesc și peretele blocului, și eu locuind la parter, mi-au făcut o igrasie, deci umezeală, igrasie în toată casa. Eu acum trebuie să zugrăvesc, pentru că aceste lucrări pe care eu le am în colecție, se țin în anumite condiții. Deci, practic, primăria...nu pot să mă duc la primărie și să spun: "domnule ! dați-mi niște bani, că eu trebuie să țin niște bunuri culturale de interes național", să zicem. Iar...nu mai rămâne decât să spun un singur lucru: vă rog să vă gândiți de două ori, înainte de a institui această hotărâre de consiliu.

De ce vă spun?! Pentru că 80% din cei prezenți în această sală vor dispărea, vor dispărea...Pentru că nu putem, în condițiile actuale, în condițiile economice actuale ale societății și bucureștene și românești, în condițiile în care, știm foarte bine că...cum să spun, puterea de cumpărare a românilor a scăzut foarte mult. Nu putem să susținem aceste taxe și impozite la care vă gândiți să le instituiți. Eu vă mulțumesc !

Domnul Marius Cristian Ghincea - Director General al Direcției Generale Administrație și Relația cu C.G.M.B.

Mulțumesc și eu ! Domnul Leonard Pașcanu, Asociația Comercianților de Opere de Artă din România.

Domnul Leonard Pașcanu - Federația Filatelică Română

Este greșit cum ați notat dumneavoastră... eu sunt Președintele Federației Filatelice Române, cel mai longeviv președinte din România. În 1989 aveam 80 mii de membri cu carnet și cotizații la zi. Astăzi, datorită măsurilor guvernelor și consiliilor și tuturor administrațiilor, primăriilor, avem

doar 20 de mii de membri, dar vreo cinci mii sunt în București, suficienți ca să desfășoare o activitate exclusiv culturală.

Eu am un singur mandat din partea dâșilor, pe care vreau să vi-l adresez, să ne puteți explica, cum membrii noștri, care au activitate intensă pe internet, vând - cumpără pe eBay, sunt zeci de mii, sute de mii de tranzacții, cum vedeți dumneavoastră impozitarea lor? Cu acest mandat am venit.

Domnul Marius Cristian Ghincea – Director General al Direcției Generale Administrație și Relația cu C.G.M.B.

Da, interesantă întrebare, mai ales că și eu cumpăr timbre pe internet.

Domnul Leonard Pașcanu - Federația Filatelică Română

Da. Să vă gândiți. Dacă nu putem răspunde astăzi, să ne gândim, în viitor, ca să fie totul legal, să nu ne trezim cu milițienii de la IGPR pe cap, că am încălcat legea.

Domnul Marius Cristian Ghincea – Director General al Direcției Generale Administrație și Relația cu C.G.M.B.

Doamna Director Oana Zaharia va lua cuvântul la final și va face, probabil...

Domnul Leonard Pașcanu - Federația Filatelică Română

În final, vreau să-i mulțumesc și eu doamnei Director Oana Zaharia pentru amabilitatea cu care ne-a primit în ședințele anterioare și sper că colegii mei care au mult mai multe probleme și pe care le-au expus foarte bine aici, să găsească o audiență la Primarul General al capitalei. Eu am o experiență vastă. Am discutat cu toți președinții României, cu toți prim-miniștrii României, în afară de Boc și Dăncilă, problemele care ne interesau, pentru că am observat că la nivele mai mici nu se iau decizii și am căutat să rezolvăm problemele la ultimul nivel. Vă mulțumesc !

Domnul Marius Cristian Ghincea – Director General al Direcției Generale Administrație și Relația cu C.G.M.B.

Mulțumesc și eu ! Doamna Lucia Valentina Stanciu – S.C. Art Valor Guguianu SRL

Doamna Lucia Valentina Stanciu – S.C. Art Valor Guguianu SRL

Bună ziua ! Luciana Stanciu este numele meu. Sunt directorul „Galeriilor Sigma” din București. Ne-am exprimat poziția și data trecută, la întâlnirea cu doamna Oana Zaharia, poziție pe care încă ne-o menținem, și anume, ca să fiu mai clară, vă rugăm imperios să nu introduceți pe ordinea de zi această hotărâre care ar falimenta acest business.

Considerăm că un astfel de proiect a apărut fără să fie analizat în profunzime, drept pentru care propunerea noastră este să fie amânată, încă odată vă spun, pe ordinea de zi și să faceți cu adevărat o analiză, chiar o simulare vis-a-vis de acest proiect. Să vă gândiți dacă aveți nevoie de angajați suplimentari, dacă aveți oameni pregătiți. Ce veți face cu aceste declarații? Unde le veți depune? Aveți o arhivă? Aveți un spațiu? Da! Ok! Bine, mulțumesc!

Domnul Marius Cristian Ghincea – Director General al Direcției Generale Administrație și Relația cu C.G.M.B.

Mulțumesc și eu ! Domnul Marin Văduva - SC Anticariat Numărul Unu SRL. Da. Mai dorește cineva ? S-a mai înscris cineva și nu l-am...vă rog! Da.

Domnul Cristian Gavrilă - Asociația Experților și Evaluatorilor de Artă din România

Îmi cer scuze, simt cumva nevoia să aduc niște clarificări...

Bună ziua! Cristian Gavrilă este numele meu. Sunt reprezentantul Asociației Experților și Evaluatorilor de Artă din România. În același timp însă, sunt și colaborator al Casei de Licitație „Alma”, al Ministerului Culturii, chiar în zona de reglementare și de analiză și modificare a legislației în domeniul culturii.

Am simțit nevoia să intervin, pentru că foarte multe din cele discutate astăzi se bazează pe legislația actuală. În primul rând, vreau să vă felicit, la nivelul administrației locale, că ați citit Legea 182. Mie mi se pare fascinant că cineva în nouăsprezece ani a descoperit, în sfârșit, acest articol 50 și încearcă să-l aplice. Mai rămâne să citească și Prefectura și sectoarele Bucureștiului și mai știu eu ce alte instituții, să pună și ei câte 5%, deja FCN -ul a pus 5% și-l folosește de dinainte de legea din 2000.

De ce nu se face acest lucru ?! Pentru că oportunitatea nu este. Nu s-a făcut acest lucru din 2000 și până în 2019 nu pentru că n-ar fi văzut, probabil, și alte autorități posibilitatea, ci din cauză că piața din 2000 încoace a scăzut fantastic.

Acesta este unul din punctele pe care vreau să le disecăm. Ați cerut, doamnă Zaharia, la INP un punct de vedere cu privire la dimensiunea pieței de bunuri culturale. Lăsând la o parte definițiile de bunuri culturale și așa mai departe...N-au putut să vă dea pentru că, în calitate de... dimensiunea pieței de bucuri culturale, nu este cunoscută. Ce este cunoscut acum, este că, în piața oficială a celor două sute și ceva de operatori economici autorizați în toată România, la nivelul anului 2016 se făceau tranzacții undeva sub zece milioane de euro, în toată țara, din care, aproape 80% se făceau de către „Galeriile Art-Mark” - în București și încă aproape două milioane de ceilalți, toți ceilalți operatori culturali.

În afară de aceasta, estimări sunt că mai există o piață subterană, să-i spunem pe nume - ilicită, neautorizată, formată din vânzările prin târguri, vânzările pe platformele de comerț electronic, vânzările din portbagaj - care sunt cele mai nocive pentru protejarea patrimoniului cultural național, de aproximativ alte două milioane, alte 20%. Aceasta este doar o estimare pe care o avem din ce reușim noi să evaluăm și să expertizăm și ce știm că se întâmplă în teritoriu, dar nu există nici un fel de informație clară și concisă declarată. Această înseamnă că, dacă aplicați cei 5% din nivelul întregii țări, am vorbi de fapt de un fond de cinci sute de mii de euro.

Punctul a doilea pe care vreau să-l evidențiez este că și Legea nr. 182 dar și maniera în care s-a pus problema acestei hotărâri este cumva greșită fundamental. În momentul în care ai un pacient care are nevoie de transfuzie, nu iei din mâna stângă și pui la mâna dreaptă.

Și...domn 'le director, cu tot respectul, vreau să vă spun că în România cultura se face și de către mediul privat, în la fel de mare sau poate chiar mai mare măsură decât de mediul public. Cultura nu se referă numai la muzee, nu se referă numai la monumente de fond public și la acelea ce există în mediul public. Multe proiecte se fac în parteneriat public privat sau se fac privat. Nu uitați că avem Festivalul de Teatru de la Sibiu, Festivalul de Film făcut de Transilvania de la Cluj, care sunt produse culturale de origine română, care au căpătat internaționalitate. Ceea ce fac colegii mei din galeriile de artă contemporană se adresează pieței internaționale. Aceasta este o punere în valoare a patrimoniului. Este cea mai corectă punere în valoare a patrimoniului. Deci, de aceea, cred că, vorbesc în numele tuturor când spun că nu vrem, nu numai că nu vrem să plătim din cultură către cultură, ci vrem să primim din altă parte. Și așa este normal când vom avea nevoie de transfuzia aceasta de fonduri. Nu luăm de la operator ca să dăm la restaurator. Păi n-am făcut nimic, că nu duce nicăieri. Trebuie să găsim alte surse.

Și al treilea punct, ca să fiu foarte scurt, pe care vreau să-l ating, sunt aceste câteva exemple, pe care le-am întâlnit și pe care le folosim mai departe acum în analiza legii și în propunerile Noului Cod de Patrimoniu. Apropos, legea aceasta va dispărea. Domnul ministru al Culturii, Breaz, a spus că în august va fi gata Noul Cod al Patrimoniului. Probabil că n-o să fie chiar în august gata, dar Codul Patrimoniului va veni cu soluții de finanțare și cu o definire diferită a bunului cultural, a patrimoniului cultural național, această naționalitate care ne mână pe toți, va încerca să sintetizeze un pic altfel pentru că toată legislația patrimoniului nu a avut în considerare de fapt o piață privată a patrimoniului. La nivelul lui 2000 nici nu se putea. Revoluția a fost destul de fulminantă de atunci încoace. Revenim la exemplele pe care le-am găsit:

primăriile din marile capitale europene, din Paris, din Viena, apelează cum a spus și domnul Ghilduș la piața construcțiilor, piața dezvoltărilor imobiliare impunând, fie o taxă, dar lăsând la latitudinea dezvoltatorului, poate să investească în achiziția de lucrări de for public sau în a oferi municipalității anumite spații, locuințe, ateliere și așa mai departe, de creație care să poată fi apoi folosite în domeniul cultural.

Uitându-mă foarte puțin la nivelul pieței, doar a spațiilor comerciale și de birouri, piața aceasta în 2018 a avut o valoare de un miliard de euro. Dacă punem doar 1% ne gândim că ar fi o investiție, 1% ar fi obligat să investească în cultură, achiziționând și nimic altceva, achiziționând monumente de for public, asta ar însemna deja zece milioane în fiecare an, ceea ce înseamnă o dublare a pieței culturale românești. Poate acolo trebuie să ne uităm.

Reiau cu al doilea exemplu ceea ce spunea prietenul meu Andrei Breahnă. Clujul, care e a doua piață, eu știu, producție de Artă contemporană și este poate cea mai vizibilă internațional prin, Doamne ajută, Adrian Ghenie, care face recordul peste recorduri în licitații naționale. Clujul a înțeles cumva să se ajute piața locală de artă. S-a investit într-un centru de ateliere și de spații de expunere și spații de creație, centru de interes. În paralel este fabrica de pensule care e inițiativă privată și care la fel asigură ateliere și spații artiștilor. Mai mult, acum în Parcul Central din Cluj o clădire care se naște și nu știu ce a fost înainte, a devenit atelierul comun pentru toți copiii studenți la UN Arte și chiar la programul de master, unde au fiecare locușorul lor, unde pot să creeze să nu mai fie nevoie să plătească chirii pentru a-și exercita cumva meseria. Nu mai suntem în situația în care ai terminat UN Arte și deodată te-a angajat cineva și ai un salariu și produci. Tot ce înseamnă artist în România, înseamnă, de fapt, profesie liberală. Ești silit cumva să îți crezi singur locul de muncă. De aceea arta are nevoie de a fi încurajată. Nu are nevoie de a fi suprataxată. Nu avem cum să o suprataxăm și nu avem de unde nu avem de ce. Pentru cinci sute de mii de euro numai dacă angajați câțiva

oameni și luați câteva mașini pe an cam aceea sunt banii și ce am făcut de fapt. Mulțumesc frumos, nu vreau să mă lungesc mai mult. Mulțumesc.

Domnul Marius Cristian Ghincea – Director General al Direcției Generale Administrație și Relația cu C.G.M.B.

Mulțumesc și eu. Doamna Pârvoțoiu Maria.

Doamna Pârvoțoiu Maria - colecționar

Pârvoțoiu, da. Eu sunt Pârvoțoiu Maria. Mă aflu aici în compania dvs. și mulțumesc și doamnei Oana Zaharia care a organizat câteva acțiuni prin care, dat fiindcă ne-a adunat la un loc și ne putem exprima opinia, zic eu că aducem o cât de cât contribuție la ceea ce vrea să fie arta și mai ales piața de artă în momentul de față. Eu am calitatea doar de colecționară. Colecția noastră s-a format în aproximativ trei generații fără ca să ajungă să fie impresionantă prin numărul obiectelor de artă ci prin pasiunea acelor care în timp au materializat-o, practic. Ce vreau însă să vă spun în legătură cu treaba aceasta este faptul că, un colecționar face niște eforturi absolut extraordinare. Colecționarii vremii mele, eu nu cunosc colecționari din ziua de astăzi. Îi cunosc galeriștii pe acești domni, dar în perioada noastră se făceau niște eforturi extraordinare pentru achiziția unui obiect de artă, se făceau CAR-uri pentru că era aceasta o facilitate care, de fapt, era un împrumut pe care după aceea îl plăteai în rate. Subliniez lucrul acesta pentru că dacă nu ar fi fost așa nu s-ar fi constituit galeriile. Eu am cunoscut pe toți marii colecționari pentru că, foarte tânără fiind, m-au acceptat lângă ei pentru că avea un crez extraordinar să transmită din cunoașterea lor, să convingă continuitatea colecționismului, ceea ce era extraordinar. Am conștientizat destul de repede lucrul acesta pentru că am fost în acest mediu și zic că lucru pentru asta nu se face nimic astăzi. Colecționarii astăzi nu mai au aceeași apropiere unul față de celălalt ca să își împărtășească din opinii. Pe vremea noastră, când luăm un obiect de artă,

casa era deschisă să vină toți colecționarii care ne strângeam la Hanul cu Tei de odinioară să vadă lucrarea, să schimbăm opinii, să spună dacă este în ordine, dacă nu este în ordine, ce le place mai mult și așa mai departe. Subliniez lucrurile acestea pentru că era o asumare pe care, zic eu, mă rog la nivelul la care am ajuns noi, era o asumare pe care mi-au transmis-o și eu la rândul meu, am încercat și încerc să fac lucrul acesta cu nepotul meu care ar însemna a patra generație. Asumarea aceasta însă nu poate să survină fără o mare dragoste pentru artă. Pornești de la atașamentul pentru artă, atracția, atașamentul devine pasiune, devine patimă atunci când pierzi un obiect de artă care a reușit să-ți transmită ceva, să te sensibilizeze într-un fel sau altul e o tragedie. Lucruri pe care eu le am trăit. Am fost încurajată și de familie. Mama mea a fost rapsod popular. Familia, cei care ne erau foarte apropiați, din Pompiliu Papahagi care a avut o mare colecție, o parte din aceasta se află în muzeele țării, tanti Zoe Dumitrescu Bușulenga la fel, o parte din operele de artă pe care le-au avut. Se bucură astăzi foarte multă lume de calitatea acestora. Ce vreau să subliniez traversând această idee, este faptul că obiectele de artă trebuie întreținute și este o mare problemă pentru un colecționar de artă atunci când ajunge și la situația de a le revedea, de a le recurăța, de a le schimba ramele care se exfoliază în timp, de a le da o nouă viață pentru că dacă nu, este firesc, se degradează obiectele și eu am mai dat exemplul acesta data trecută când am întâlnit ce însemna pentru un colecționar atunci când vedea o operă de artă în stare de degradare sau, mă rog, nefiind bine întreținută calitativ, lucru care îl am expus data trecută și așa vrea să vi-l spun și dumneavoastră acum, pentru că a fost un moment pe care l-am trăit. Un colecționar de artă se întâlnește la un moment dat într-o colecție privată cu un obiect de artă care era într-o stare avansată de degradare. Bineînțeles că nu l-a luat. S-a zvonit în tot grupul colecționarilor de artă și toată lumea spunea: nu avem ce să facem, asta este, nu putem să îl luăm, este prea degradat. La un moment dat timpul a trecut, trece prin zonă în cartierul în care știa că văzuse acea lucrare, așa și zice: ia să bat la ușă să văd totuși ce a făcut oare cu

lucrarea respectivă. I se deschide, vede lucrarea, concluzia este că se agravase gradul ei de degradare și intră în tratative și până la urmă ia lucrarea. A luat lucrarea, în vizită toți ceilalți să vadă cum ai făcut de ai luat-o, de ce ai luat-o, de ce ai dat atâția bani pe lucrare, cum ai putut să faci asta și ca să scurtez lucrul, vreau să vă spun finalul care mi-a plăcut enorm, enorm în epocă și care îl caracteriza de fapt pe cel care făcuse acest sacrificiu. Zice, mi-am dat seama că devenea irecuperabil, adică degradarea era avansată, devenea irecuperabil. Să știți că l-am luat de dragul lui, al tabloului respectiv și de dragul lui Tonitza, pentru că era o operă a lui Tonitza, care după aceea să știți că a intrat după ce a fost restaurat în circuit și se află astăzi în patrimoniul Muzeului Național al României. Iată ce face un colecționar de artă. Și nu este singurul caz pe care eu îl știu. Oameni cu posibilități modeste în perioada respectivă și dumneavoastră probabil din toate câte le-ați citit, mă rog, luând în seamă tot ceea ce au scris istoricii și criticii de artă. Cunoașteți și cazul lui Ionescu Barbă, director la o școală, modest cum se aprecia în epocă, cu posibilități financiare limitate a făcut o colecție deosebit de mare, pe care, în cele din urmă, a dăruit-o statului. Toate lucrurile acestea, zic eu, că trebuie luate în seamă, arta nu trebuie împovărată. Scuzați-mă că zic lucrul acesta, dar trebuie să ne gândim foarte bine la lucrul acesta, pentru că orice împovărare înseamnă o piedică în calea săvârșirii actului cultural, al achiziționării, al salvării, al dăruirii pe mai departe a lucrărilor generațiilor care vin, a bucuriei acestora de a le vedea, de le cunoaște. Așa, de exemplu, în epocă a fost o mare bucurie pentru noi și poate pentru dumneavoastră de necrezut că am sărbătorit constituirea Muzeului Colecțiilor de Artă. Foarte mulți au avut cu totul altă opinie despre aceasta. Greșit total să știți, pentru că eu am făcut parte din mijlocul lor. Colecționarii doreau un muzeu al colecțiilor, dovadă că acest muzeu a început cu zece colecții și acum are aproape cincizeci de colecții și în continuare cereri. Vă spun cert lucrul acesta, cereri de a se face donații, mai ales aceia care nu au moștenitori, mai ales cei care nu au niciun fel de resurse de ale conserva aceste obiecte pe care le tratează ca și pe copiii lor. Îmi aduc aminte de

Vlahuță, marele prieten al lui Grigorescu după zecile de ani când ajunsese la vârsta senectuții, când declară el și scrie în lucrarea pe care i-a dedicat-o acestui mare autor al nostru și spune: nu mai pot, nu mai am nici răbdare, mi-e frică și de foc și nu mai pot să cheltui pentru ele atâtea și trebuie neapărat să le lichidez. Păi cum o să le lichidezi? Le scot la vânzare. Asta este singura mea sursă. Mai mult nu vreau să vă rețin. Eu sunt de acord cu toate cele pe care le au ridicat stimații colegi care v-au vorbit și v-au argumentat ce înseamnă astăzi comerțul cu artă. Eu am vrut doar să subliniez așa un segment. De ce? Pentru că și creatorul nu ar exista și nu ar produce dacă n-ar fi colecționarul. Pentru că până la urmă, arta, produsul lor, este destinată constituirii colecțiilor care trebuie încurajate. Arta trebuie încurajată. Nu se poate face artă fără însușirea unor sacrificii, dar însoțite de marea iubire pentru artă. Vă mulțumesc!

Domnul Marius Cristian Ghincea – Director General al Direcției Generale Administrație și Relația cu C.G.M.B.

Mulțumesc pentru discursul în care ați pus suflet, într-adevăr! Și în artă ați pus suflet. Domnul Marin Văduva, dacă a venit. Nu. Dacă mai dorește ceva să ia cuvântul. Cine? Vă rog!

Domnul Mihai Covaci - Asociația Comercianților de Opere de Artă din România

Sărut mâna, stimate doamne. Bună ziua tuturor. Nu eram pregătit să iau cuvântul. Domnul Alexandru Bâldea m-a rugat, neputând să ajungă, să spun câteva cuvinte. Sunt membru în Consiliul Director al Asociației Comercianților de Opere de Artă și cred că deja e spus, totul s-a spus până acum. Ce aș putea să adaug, să confirm că într-adevăr piața de artă este în declin de câțiva ani de zile. Poate o să vă puneți întrebarea cum este în declin de câțiva ani de zile? Intrați într-o galerie și o să vedeți pe pereții galeriei tablouri de zeci de mii de euro. Chiar așa este în declin. Dacă oameni capabili, precum domnul

Ghilduș pe care l-ați ascultat mai devreme și domnul Ștefan Grimberg, au închis galeriile de artă sau casele de licitații pe care le-au avut înseamnă că această activitate nu mai era rentabilă, la un moment dat.

Este într-adevăr un declin, este o perioadă grea pentru toți operatorii din piața de artă și dacă vin anumite taxe și impozite suplimentare pe lângă toate (nu o să le număr încă o dată pe cele care a fost enumerate), cred că efectiv nu o să le mai putem suporta. Va fi foarte greu. Chiar ne punem, ca să vă dovedesc că ne gândim serios, nu vreau să ne jucăm de șoarecele și pisica, ne gândim la soluții alternative, există: să ne mutăm sediile în Sectorul Agricol Ilfov, să ne păstrăm spațiile pe care le avem în București strict ca showroom și ne vom muta în alte orașe sediile ca să scăpăm de această taxă care este deja mult prea mult. Este chiar mai mult decât impozitul pe care îl plătim pe cifra de afaceri ca microîntreprindere care este între 1% și 3%. Trebuie să găsim o soluție și vă rugăm frumos să găsim soluții constructive. Și noi suntem cu toții dornici, dorim să contribuim să salvăm patrimoniul cultural național. O facem pe banii noștri de multe ori. Să știți că noi, prin activitatea pe care o avem, nu numai comercializăm, nu numai vindem aceste opere de artă, de multe ori le identificăm, ne aducem contribuția la salvarea lor. Să știți că, de multe ori avem deponenți care nu au posibilitățile materiale să restaureze o operă de artă, o restaurăm pe banii noștri pe care îi recuperăm, e adevărat, la vânzare, dar ne asumăm riscul, poate nu o vindem, poate o vom restitui, la un moment dat, dar am restaurat-o și am plătit restauratorii să își aducă contribuția să salvăm acea operă de artă. Cred că nu trebuie să fim noi cei penalizați. E adevărat, cum a spus și domnul Cristian Gavrilă, există un comerț online, există un comerț cu opere de artă care se face în paralel. Noi, așa cum suntem, în perioada acesta dificilă, totuși, eu i-am spus și doamnei Oana Zaharia căreia îi mulțumesc, încă o dată, pentru amabilitate că sunt dispus oricând să pun la dispoziția dumneavoastră contabilitatea mea, să constatați dumneavoastră, cu experți fiscali, că nu mai poate fi suportată această taxă de cinci la sută.

Și avem un comerț paralel care se desfășoară și care nu plătește absolut nimic. Noi aducem, totuși, o contribuție la bugetul de stat. Nu trebuie să ne penalizați tot pe noi cei care facem un comerț transparent, cei care încercăm să punem în valoare, să investim în galeriile noastre, să avem mijloacele tehnice pentru a pune în valoare aceste opere de artă și să facem tot ceea ce putem pentru a ne aduce contribuția la salvarea patrimoniului cultural național.

Haideți să încercăm să facem ceva și pentru artiștii, bineînțeles, artiștii contemporani să îi ajutăm să nu fie nevoiți să plece în străinătate pentru a se consacra, precum Brâncuși sau Adrian Ghenie.

Poate că dacă Brâncuși rămânea la Hobița, avea, domnul Ghilduș știe mai bine, poate, în cel mai fericit caz, cota unui sculptor român, nu știu, a cui domnul Ghilduș, să zicem Paciurea, poate în cel mai fericit caz. Poate Paciurea. Adrian Ghenie, de asemenea, a fost nevoit să plece la Berlin pentru a se consacra. De ce oare? Cunoașteți vreun artist român care s-a putut consacra la noi în țară? Toți au fost nevoiți să plece. Haideți să nu îi penalizăm pe cei care vor să facă ceva pentru cultura, pentru salvarea operelor de artă aici în România și să găsim alte... bineînțeles, într-o strânsă colaborare, așa cum a spus și domnul Bâldea ultima dată când ne-am văzut. Suntem dispuși să stăm la dispoziția dumneavoastră, să colaborăm, să găsim soluții, să punem la dispoziție experți, să se facă evaluări, să se facă tot ceea ce este necesar, dar nu să ne puneți anumite biruri care să ne oblige să...Există, în momentul de față, clar, trei soluții: renunțăm la acest proiect, ne mutăm în Sectorul Agricol Ilfov sau închidem galeriile. Și asta spun: eu nu am altă soluție, sincer, și pot să demonstrez cu contabilitatea mea că aceasta este realitatea în momentul de față, nu exagerez. Piața de artă este în declin și confirm, încă o dată, prin faptul că domnul Ghilduș, un om capabil pe care l-ați ascultat anterior și domnul Ștefan Grimberg au închis. Și cel mai bun exemplu, vorbeam cu domnul Rizea, care este reprezentantul Casei de licitație ALIS. Are o lucrare la licitația de duminică nu mai târziu de Ștefan Luchian, o natură statică superbă care nu se vinde la suma de 20.000 de euro, undeva la poate o treime din

prețul în care un Luchian se vindea altădată. Deci, este o dovadă și chiar rezultatele obținute la ultima licitația a Casei de licitație Art Mark care confirmă că suntem undeva pe la jumătatea valorilor obținute anterior pentru operele de artă prezente la licitație. Licitația de vară la Art Mark, domnul Gavrilă, era ceva, era un eveniment în 2010-2011, un eveniment extraordinar. Nu mai e cazul astăzi. Nu se mai face la Mamaia pentru că se face în București, banii mai sunt, nu mai sunt și asta e.

Cred că am spus tot ce era de spus, poate chiar prea mult în raport cu ce au spus antevorbitorii mei, dar era un mic of și faptul că m-a rugat domnul Bâldea să îl reprezint, dânsul ar fi vorbit mult mai bine - este avocat de profesie, eu am spus-o așa, practic, fără să-mi pregătesc discursul înainte.

Vă mulțumesc tuturor și sper să țineți cont de rugămintele noastre, stimați consilieri, doamna Zaharia, stimate director, vă rog să țineți cont. Este o rugămintă. Să încercați să ne ajutați și să nu ne penalizați pentru ceea ce facem. Mulțumesc frumos și vă doresc o zi bună tuturor.

Domnul Marius Cristian Ghincea – Director General al Direcției Generale Administrație și Relația cu C.G.M.B.

Mulțumesc. Uneori este mai bun un discurs ținut de un neprofesionist în domeniul avocaturii.

Dacă nu mai dorește nimeni să ia cuvântul, o să o rog pe doamna director Oana Zaharia pe care nu întâmplător am lăsat-o ultima.

Pentru că, sincer, eu astăzi plec câștigat chiar dacă baza discuției și întâlnirii noastre este un proiect de hotărâre care pe dumneavoastră vă nemulțumește.

Eu v-am ascultat pe toți, ați vorbit cu patos și chiar dacă ați vorbit și pe lângă subiect, totuși a avut legătură cu subiectul pentru că ați vorbit de artă în general.

Doamna director general Oana Zaharia - Administrația Monumentelor și Patrimoniului Turistic

Bună ziua, stimați reprezentanți ai mediului cultural, distinși consilieri generali, colegi. Cu majoritatea dintre dumneavoastră ne-am întâlnit deja în decursul ultimelor două săptămâni și cred că am ajuns cumva la niște concluzii. Ce vreau să subliniez este că scopul acestei inițiative este de a identifica un algoritm prin care să creăm un fond de restaurare și întreținere a patrimoniului cultural al Bucureștiului independent de bugetul local alocat care să funcționeze indiferent de conducere, indiferent de cine sunt consilieri, cine e primar, cine e director AMPT.

În acest sens, conform articolelor 139 aliniatele 2 și 3 din Constituția României, impozitele și taxele locale se stabilesc de consiliile locale sau județene, în limitele și în condițiile legii. Legea nr. 182/2000 privind protejarea patrimoniului cultural național mobil este punctul de plecare fiind singura bază legală la care ne putem raporta în demararea unui asemenea proiect. Este departe de a fi o lege bună - lucru la care am căzut de acord în întâlnirile avute, dar este singura în acest sens.

Cum v-am mai spus și în întâlnirile avute, a avut totuși parte de o actualizare în anul 2017 și nu au existat contestații, dar înțeleg că acum se lucrează la modificarea acestei legi. Prin inițierea acestui proiect nu se dorește, adică am înțeles din ceea ce ați spus dumneavoastră, din tot ceea ce ne-ați transmis scris, din ceea ce am dezbătut împreună că nu poate fi pus în aplicare în forma în care este acum.

Din păcate, noi, printr-o hotărâre de consiliu general nu putem aduce modificări legii, ceea ce înseamnă că trebuie să mergem mai departe și să existe un demers, o inițiativă legislativă, fie de actualizare a acestei legi, fie de apariție a unei noi legi. Înțeleg că este în discuție Codul de patrimoniu. Nu am văzut un proiect. Nici nu am găsit. Probabil că ar trebui și dumneavoastră

Împreună cu noi să vedem acest proiect și să ne aducem comentariile fiecare. Ce am identificat în discuțiile avute, cum a spus și domnul Ghilduș - taxa pe vicii care exista și în Legea Ralea, taxa de 1% pe imobiliare care se practică în Paris și care ar putea fi și la noi o soluție, dar vă dați seama cum identificăm altă țintă de taxare, vor apărea din sfera aceea, evident, comentarii.

Ceea ce am mai discutat totodată, a fost un dialog cu mediul de afaceri unde sunt foarte mulți oameni dornici să susțină cultura și ar trebui, într-adevăr, să le oferim ceva în schimb și să ajungem cumva, dar iarăși discuțiile pe care le-am avut individual cu anumiți oameni interesați care au venit ei către noi să susțină cultura nu sunt decât niște soluții punctuale pe anumite proiecte, dar nu oferă o continuitate și o susținere pe termen lung. Este clar că punctul de plecare este definirea bunului cultural care nu există decât ce apare în Ordonanța 51 care este foarte vagă, la fel, într-o directivă europeană. Nu avem o definiție clară a bunului cultural și aici cred că susținerea dumneavoastră va fi foarte importantă, să ajungem la o definiție a bunului cultural cât se poate de clară și să aibă niște coordonate fixe.

În ceea ce privește neaplicarea acestei legi, nu știu de ce din anul 2000 nu s-a aplicat, dar ea,...a spus, nu știu, cineva dintre dumneavoastră că ea poate nu trebuie să fie aplicată. Legile sunt făcute pentru a fi aplicate. Că este prost formulată...cred că nimeni nu a avut intenția : dacă vreți să o aplicați dacă nu, nu. În statul român legile sunt făcute pentru a fi aplicate. Acum este tot un viciu al legii: că s-a putut scrie „, poate fi aplicată”. Legea nu poate fi facultativă o lege.

Am căutat, așa cum ați venit dumneavoastră cu soluții din alte state care au diverse formule pentru a susține cultura. Vorbeam cu domnul Ghilduș, la început, că am văzut în Italia o inițiativă care implică mediul de afaceri, dându-le în schimb, după aceea, o vizibilitate. La Colosseum, de exemplu, cei care

au susținut financiar restaurarea Colosseum-ului sunt menționați pe biletele de intrare și așa mai departe. Sunt diverse soluții pe care putem și noi să le adoptăm.

Este clar că suntem în consens că scopul este de susținere a culturii. În ceea ce privește deschiderea noastră către dumneavoastră, eu am transmis către reprezentanții care au venit către noi că suntem deschiși să punem la dispoziție sala de expoziție pe care noi o avem în administrare, dar solicitări nu au venit. Susținem expozițiile dumneavoastră, dar trebuie să veniți să ni le prezentați. Am organizat „Noaptea atelierelor deschise” și atunci, iarăși, am făcut o adresă către Uniunea Artiștilor Plastici.

Câți au venit dintre dumneavoastră, acum cred că și în rândurile dumneavoastră trebuie să existe un demers unitar și nu sporadic între câțiva. Ce am mai notat eu aici: a făcut cineva mențiunea cu punctul de informare turistică. Și în acest sens noi am trimis adrese către Uniunea Artiștilor Plastici să ne dea pliante de prezentare pe care să le expunem în punctul de informare turistică. Acum, cred că cumva, trebuie să avem o comunicare mai bună și să reușim să și materializăm aceste inițiative care vin de la ambele părți, cumva, la moment dat, probabil, din diverse motive, nu ajung într-o formă clară nici de o parte, nici de cealaltă.

În rest, cred că nu este cazul să mai iau din punct de vedere juridic să reiau toate argumentele și susținerile le-ați făcut dumneavoastră foarte bine, le-am discutat și noi în ședințele anterioare. Pasul următor, va trebui să ne întâlnim și să discutăm într-un sens constructiv ca să putem merge înainte și să existe acest algoritm care să susțină mediu cultural. Întrebări?

Domnul Marius Cristian Ghincea – Director General al Direcției Generale Administrație și Relația cu C.G.M.B.

Mulțumesc mult. Toată această ședință va fi transmisă de către direcția pe care o coordonez către toți factorii de decizie din cadrul acestei instituții:

PRIMĂRIA MUNICIPIULUI BUCUREȘTI
DIRECȚIA GENERALĂ ADMINISTRAȚIE ȘI
RELAȚIA CU CGMB
Direcția Asistență Tehnică și Juridică

instituția primarului general, instituția consiliului general. Vă mulțumesc pentru prezență și pentru sufletul pe care l-ați depus astăzi în această prezentare.
Ora 13.05.

DIRECTOR EXECUTIV,
Mariana Brod

Șef serviciu,
Nicoleta Sunică

id

Întocmit,
Dana Iuliana Duca *[Signature]*
Gețiana Barcan *[Signature]*
Reza Constanța Bitlan
Liviu Valentin Mihalache
Elena Simene *[Signature]*
Tiberiu Pârvu *[Signature]*
Lucia Lazăr *[Signature]*
Reluța Elena Alexandru
Andreea Mihaela Voicilă *[Signature]*